

troer, at jeg temmelig sikkert kan sige, at Nestved Kjøbstad allerede havde truffet denne Foranstaltning, førend nogenstunde Ministeriets Opfordring udgik, og naar enkelte Byer kunne være tjente dermed, saa troer jeg ogsaa de fleste kunne være det. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvorvidt det er retferdigt eller ikke at paalægge Kjøbstæderne en Deel af Udgiften ved denne Foranstaltning; min Hensigt er kun at fremhæve, at jeg troer, at dersom de Kjøbstæder, som endnu ikke have truffet Foranstaltning til Anskaffelsen af Genmandsfænge, skulde have Erstatning for Anskaffelsen, saa er det ikke mere end rimeligt, at man ogsaa giver en saadan til dem; som allerede godvillig have anskaffet dem; ellers kunde man fristes til at sige, at man gav en Præmie paa Stridighed. Det var blot disse Par Bemærkninger, jeg vilde tillade mig.

Indenrigsministeren: Det har naturligvis kun kunnet glæde mig, at Principet i denne Lov synes at finde almindelig Anerkjendelse, men det har paa den anden Side heller ikke kunnet undre mig, da det allerede tidligere har vundet Anerkjendelse af flere Lovgivende Forsamlinger, idet ikke blot Rigsraadet har sat Krigsministeriet istand til i et betydeligt Omfang at indføre denne vigtige Forbedring i alle Kaserner, som staae under samme, men ogsaa det høie Folkething i den sidste Finantslov har tilføjet en Anmærkning ved det paagjældende Sted, der indeholder en Bemyndigelse for Regjeringen til at gjøre de hertil hørende Udgifter, der ville medgaae til at dække Halvdelen af den forøgede Udgift, som deraf kunde følge. Det kunde ganske vist synes at være meget principmæssigt og meget ønskeligt, at hele Indquarteringsvæsenet overgik til Krigsbestyrelsen; men hvad det Spørgsmaal angaaer, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfæde (Tscherning) har opkastet, saa vil han, saavidt jeg skjønner, finde aldeles fuldstændigt Svar derpaa i Anmærkningerne til Finantsloven, til den her omhandlede Post, Sp. 257—58, hvoraf det vil sees, at Sagen har været Gjenstand for Forhandling mellem Indenrigsministeriet og Krigsministeriet, men at dette sidste ikke har meent, i alt Fald ikke for Tiden, og jeg tør sige, heller ikke for

den nærmeste Fremtid, at kunne paatage sig selv Indquarteringen, da det vilde forudsætte en fuldstændig Plan for Garnisoneringen, som endnu ikke er tilstede og heller ikke i den nærmeste Tid kan tilveiebringes. Den Overeenskomst, der kan ventes bragt istand — den er nemlig endnu ikke afsluttet, men jeg haaber det vil skee om søie Tid — vil derfor kun komme til at angaae endeel mindre Præstationer, der uden Nødvendighed forviklede det hele Mellemværende, og vil rimeligvis gaae ud paa, at Krigsministeriet foreløbig overtager dem, men kun paa Prøve for et vist Aaremaal, imod derfor at erholde det Bidrag, som Staten hidtil har ydet Communerne. Det er iøvrigt sværende Forhandlinger, som ikke endnu have ført til noget Resultat; men det tør jeg nok sige, at Udsigten til, at hele Indquarteringsvæsenet skulde gaae over til Krigsbestyrelsen, hvilket navnlig ogsaa vilde udfordre, at de Bevillinger forelaae, som skulde sætte samme istand til at overtage det, er saa fjern, at det ikke vilde være rigtigt at opsætte den heromhandlede Foranstaltning derefter. Hvad det angaaer, som den næstsidste Taler ansøgte, saa er det ganske vist, at hans Anerkjendelse af denne Foranstaltnings Hensigtsmæssighed ikke vinder i Værdi derved, at han forudsætter, den skulde være vedkommende Commune uvedkommende. Under en saadan Forudsætning bliver hans Samtykke ganske vist af mindre Betydning, thi dette Lovudkast staaer og maa staae paa det samme Grundlag, hvorpaa hele Indquarteringsvæsenet hviler. Det paaligger de bequarterede Byer at skaffe Mandskabet Indquartering; i Forordningen af 15de November 1816 § 10 bestemmes, at der for en Underofficer skal betales en aarlig Godtgjørelse af 12 Rd. 16 s. og for en Menig 6 Rd. 8 s.; det udgjør altsaa 1³/₅ s. pr. Dag. Da denne Godtgjørelse nu fandtes aldeles utilfrækkelig paa Grund af de senere indtraadte Forhold, nemlig haade de Forordninger, der fra Mandskabets Side gjøres og bør fyldestgjøres, og de høiere Priser paa alle Fornødenheder, blev Sagen, som det høitærede Thing bekjendt, ved Loven af 29de December 1850 ordnet derhen, at foruden den Betaling, der altsaa forlods erlægges, skal Halvdelen af, hvad Quarteret koster ud over dette Beløb, deles mellem Statskassen og